

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 211/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, IČO 35 943 882, v mene ktorej koná advokát JUDr. Michal Mandzák, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 2 Tos 11/2022-5325 z 20. januára 2022 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 2. februára 2022 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa (doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 5. apríla 2022) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 6 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos 11/2022-5325 z 20. januára 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je väzobne trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania alebo obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), f), i) Trestného zákona. Na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Okresným súdom Nitra (ďalej len „okresný súd“) bol sťažovateľ justičnými orgánmi Holandského kráľovstva vydaný slovenským orgánom na predmetné trestné stíhanie. Väzba sťažovateľa začala plynúť 22. októbra 2020.

2.1. Okresný súd uznesením č. k. 1 Tp 27/2021 z 27. apríla 2021 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 1 Tpo 29/2021 z 11. mája 2021 predĺžil väzbu sťažovateľa do 22. októbra 2021.

2.2. Trestná vec sa v súčasnosti nachádza v štádiu po podaní obžaloby prokurátorom Krajskej prokuratúry v Nitre podanej na okresnom súde 23. septembra 2021 (Kv 72/21/4400), pričom okresný súd uznesením č. k. 3 Tk 2/2021 zo 4. októbra 2021 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 83/2021 z 12. októbra 2021 podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe aj po podaní obžaloby.

2.3. Okresný súd uznesením č. k. 3 Tk 2/2021 z 22. decembra 2021 podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zo 6. decembra 2021 zamietol a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka.

2.4. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že 1. jeho väzba netrvá len nevyhnutný čas; resp. konajúce súdy neposkytli dostatočné odôvodnenie na ďalšie trvanie väzby sťažovateľa; 2. nie je dané dôvodné podozrenie, že spáchal skutok, pre ktorý na neho bola podaná obžaloba, a zároveň konajúce súdy nezohľadnili, že v prípade svedka [REDAKOVANÉ] ide o spolupracujúceho obvineného, a taktiež nezohľadnili ani názor sťažovateľa o procesnej nepoužiteľnosti zabezpečenej dátovej komunikácie; 3. dôvod tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ako ani dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie sú v jeho prípade dané; 4. záver konajúcich súdov o nemožnosti nahradenia väzby sťažovateľa nie je dostatočne odôvodnený; 5. súdna väzba sťažovateľa je nezákonná, keďže je založená na rozhodnutí o predĺžení väzby sťažovateľa, ktoré bolo prijaté sudkyňou pre prípravné konanie, ktorá mala byť z rozhodovania o predĺžení väzby sťažovateľa vylúčená; 6. v prvom stupni o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu rozhodoval nezákonne zložený senát okresného súdu, keďže prísediaci v tomto senáte boli predsedom senátu vybraní netransparentne.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru a práva podľa čl. 6 charty napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil, prikázal krajskému súdu prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru a práva podľa čl. 6 charty napadnutým uznesením krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že okresný súd arbitrárne zamietol sťažovateľovu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu a následne krajský súd arbitrárne zamietol sťažnosť sťažovateľa proti tomuto uzneseniu.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

9. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru, v súvislosti s ktorým sťažovateľ namieta, že jeho väzba netrvá len nevyhnutný čas, resp. že konajúce súdy neposkytli dostatočné odôvodnenie pre ďalšie trvanie väzby, ústavný súd konštatuje, že z napadnutého uznesenia krajského súdu nevyplýva uplatnenie tejto konkrétnej námietky pred krajským súdom, pričom sťažovateľ jej uplatnenie pred krajským súdom ani žiadnym spôsobom nepreukázal. Sťažovateľ zároveň takúto námietku výslovne neuvádza ani v odôvodnení ústavnej sťažnosti v rámci sumarizácie svojich ťažiskových sťažnostných námietok proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu (11. bod ústavnej sťažnosti). Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh tak vyplýva, že sťažovateľ predmetnú námietku, ktorú uplatnil vo svojej ústavnej sťažnosti, v konaní pred všeobecnými súdmi relevantne nevzniesol.

10. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nemôže nahrádzať úlohu všeobecných súdov. Zákon o ústavnom súde ako zákonnú podmienku ustanovuje, že pred podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí sťažovateľ vyčerpať právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. *Ratio legis* tohto ustanovenia pritom spočíva nielen v tom, aby príslušná vec bol posúdená v prvom rade tými orgánmi verejnej moci, do ktorých právomoci takéto posúdenie prislúcha, ale tiež v tom, aby prípadné pochybenia mohli byť v rámci opravného konania pred orgánmi verejnej moci preskúmané a posúdené zákonom predvídaným spôsobom a v prípade potreby odstránené. Z toho vyplýva, že námietky, ktoré mohli byť uplatnené už v konaní pred všeobecným súdom, nemôžu byť úspešne uplatnené až v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

11. Podmienka vyčerpania procesných prostriedkov, ktoré zákon na ochranu práv sťažovateľom poskytuje, nemôže byť v nadväznosti na uvedené splnená iba ich formálnym uplatnením, ale na úspešné uplatnenie sťažnosti je nevyhnutné (ako *conditio sine qua non*) aj ich vyčerpanie materiálne, a to pokiaľ ide o obsah a rozsah ich uplatnenia. Ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno redukovať na prostriedok nápravy, na základe ktorého by sa sťažovateľovi poskytla ďalšia možnosť obhajovať svoje práva v dôsledku svojho vlastného opomenutia a nečinnosti spočívajúcej v absencii tvrdení v riadnom konaní pred orgánmi verejnej moci. Akceptovaním námietok po prvýkrát prednesených až v konaní o ústavnej sťažnosti by sa ústavný súd stával ďalšou súdnou inštanciou, pred ktorou sa sťažovateľ snaží zreparovať to, čo v predchádzajúcom konaní zanedbal, teda napraviť následky spôsobené vlastným zavinením, resp. zavinením svojho právneho zástupcu.

12. Ústavný súd v spojitosti s tým poukazuje aj na zásadu zodpovednosti účastníka za ochranu svojich práv „*vigilantibus iura scripta sunt*“ (každý nech si stráži svoje práva), z ktorej vyplýva, že nedôslednú procesnú obranu sťažovateľa v riadnom konaní pred orgánmi verejnej moci nemožno dodatočne nahrádzať prostredníctvom ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a práva podľa čl. 6 charty napadnutým uznesením krajského súdu:

14. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného

orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

15. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by príslušný súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

16. Účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru je poskytnutie práva osobám, ktoré boli pozbavené osobnej slobody, spočívajúceho v možnosti súdnej kontroly rozhodnutí a opatrení, na základe ktorých bol zásah do ich osobnej slobody vykonaný. Medzi záruky, ktoré garantuje tento článok, nepochybne patrí aj právo osoby predložiť súdu argumenty a vyjadrenia proti svojmu ponechaniu vo väzbe (napr. III. ÚS 84/06, III. ÚS 291/06, III. ÚS 122/2012), ako aj právo osoby na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti pritom zaväzuje konajúce súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (obdobne napr. III. ÚS 374/09). Článok 5 ods. 4 dohovoru zároveň osobám pozbaveným osobnej slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybníť zákonnosť pozbavenia slobody a dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné.

17. Článok 6 charty zaručuje právo na slobodu a bezpečnosť obdobne ako čl. 5 dohovoru, pričom charta sa na prípad sťažovateľa aplikuje, keďže v trestnom konaní vo veci sťažovateľa je prítomný prvok únieového práva (európsky zatýkací rozkaz).

18. V každom jednotlivom prípade tvrdeného porušenia základného práva na osobnú slobodu je ústavný súd povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na konkrétne okolnosti preskúmvanej veci [II. ÚS 353/06, II. ÚS 142/07, II. ÚS 80/08, I. ÚS 59/2016, taktiež aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veciach Letellier proti Francúzsku z 26. 10. 1991, Annuaire, č. 207; Navarra proti Francúzsku z 23. 11. 1993, Annuaire, č. 273-B a ďalšie].

19. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011). Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý ich viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

20. Pri posúdení napadnutého uznesenia krajského súdu teda úlohou ústavného súdu nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo/nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či je odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu ústavnoprávne akceptovateľné.

21. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým zamietol sťažovateľovu sťažnosť proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu.

22. Krajský súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že po preskúmaní celého spisového materiálu, oboznámení sa so žiadosťou sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, ako aj s jednotlivými dôkazmi, hodnotiac ich v súvislosti s existenciou dôvodu väzby uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, dospel k záveru, že okresný súd rozhodol správne, keď zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Podľa názoru krajského súdu konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňovali vzatie sťažovateľa do väzby, sa nezmenili a dosiaľ vykonanými dôkazmi nezoslabil, pričom doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a následne vznesená obžaloba, bol spáchaný, vykazuje znaky

trestného činu uvedeného v obžalobe a existuje dôvodné podozrenie, že by ho mohol spáchať aj sťažovateľ.

22.1. Pokiaľ ide o opodstatnenosť trvania dôvodu tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku u sťažovateľa, krajský súd konštatoval, že okresný súd sa v prvostupňovom rozhodnutí podrobne zaoberal konkrétnymi skutočnosťami odôvodňujúcimi dôvodnú obavu, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu by sťažovateľ ušiel alebo sa skrýval, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, ktorý za obzvlášť závažný zločin možno uložiť vo výmere 20 až 25 rokov alebo na doživotie. Krajský súd sa s právnymi úvahami a dôvodmi uvádzanými okresným súdom plne stotožnil a odkázal na ne. Zároveň poukázal, že na zabezpečenie sťažovateľovej prítomnosti na úkonoch trestného stíhania bolo nevyhnutné vydať príkaz na zatknutie a následne aj európsky zatýkací rozkaz. Podľa názoru krajského súdu je práve táto skutočnosť podkladom na konštatovanie existencie dôvodu tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

22.2. Pokiaľ ide o opodstatnenosť trvania dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u sťažovateľa, krajský súd poukázal na charakter trestnej činnosti, zaistené veľké množstvo drogy a finančný profit, ktorý mal byť páchaním trestnej činnosti získaný, ako aj na skutočnosť, že veľké množstvo drogy malo byť prevážané do ďalších krajín, a to aj cez Slovensko, Poľsko, Singapur až do Austrálie. Podľa názoru krajského súdu po prepustení sťažovateľa z väzby na slobodu by hrozilo obnovenie kontaktov v zahraničí a pokračovanie v trestnej činnosti.

22.3. Krajský súd taktiež konštatoval, že okresný súd správne skúmal aj možnosť nahradenia väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka. Keďže sťažovateľ je trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, v prípade rozhodovania o možnosti nahradenia väzby je potrebné prihliadať, či nahradenie väzby odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu (§ 80 ods. 2 tretia veta Trestného poriadku). Krajský súd, rovnako ako predtým okresný súd, nezistil v prípade sťažovateľa také okolnosti, ktoré by mohli byť považované za výnimočné okolnosti. Ani predchádzajúci život sťažovateľa, v ktorého prípade ide o dosiaľ netrestanú osobu a vo veku, ktorý je ideálnym vekom z hľadiska jeho prípadnej resocializácie a zaradenia do spoločnosti, ani to, že nejde o drogovu závislú osobu, nie je možné považovať za také pomery páchatel'a, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že ide o výnimočné okolnosti. Podľa názoru krajského súdu v prípade sťažovateľa taktiež neboli zistené žiadne okolnosti prípadu, ktoré by boli takými, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že nahradenie väzby je v prípade sťažovateľa účelné a schopné nahradiť účel väzby za uloženia primeraných obmedzených povinností a zákazov.

22.4. Sťažovateľ taktiež namietal, že jeho súdna väzba je nezákonná, keďže je založená na rozhodnutí o predĺžení jeho väzby, ktoré bolo prijaté sudkyňou pre prípravné konanie, ktorá mala byť z rozhodovania o predĺžení väzby sťažovateľa vylúčená (keďže prijala vyhlásenie o vine [redacted] pričom v rozsudku o [redacted] bolo v skutkovej vete uvedené aj meno sťažovateľa, keďže išlo o totožný skutok, z ktorého je sťažovateľ aktuálne trestne stíhaný). Krajský súd v tejto súvislosti v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že skutočnosťou, či mala alebo nemala rozhodovať sudkyňa pre prípravné konanie o predĺžení väzby sťažovateľa, sa už v minulosti zaoberal okresný súd i krajský súd, ktorý už v uznesení č. k. 1 Tpo 29/2021 z 11. mája 2021 (ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu

o predĺžení väzby, pozn.) s poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. Tpj 11/2017 z 5. apríla 2017 konštatoval, že zákonná sudkyňa neporušila princípy prezumpcie nevinoty v konaní o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa, hoci už skôr rozhodovala v merite veci na podklade obžaloby podanej na Franka Rotteveela, ktorý sa podieľal na trestnej činnosti, za ktorú je vedené trestné stíhanie proti obžalovanému.

22.5. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že v prvom stupni o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu rozhodoval nezákonne zložený senát okresného súdu, keďže prísediaci v tomto senáte boli predsedom senátu vybraní netransparentne, krajský súd konštatoval, že k tejto námietke sa v prvostupňovom uznesení vyjadril už okresný súd, ktorý uviedol, že každý senát má pridelený istý počet prísediacich, ktorí sú uvedení v prílohe rozvrhu práce, a z týchto si do senátu vyberá predseda senátu, čo však nemá vplyv na dôvody väzby. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na rozvrh práce okresného súdu a konštatoval, že okresný súd postupoval v súlade s ním.

23. Pretože krajský súd sa stotožnil s odôvodnením prvostupňového uznesenia okresného súdu, ústavný súd sa aj s týmto uznesením náležite oboznámil, pričom už nepovažoval za potrebné opakovať argumentáciu prvostupňového uznesenia okresného súdu, keďže táto je sťažovateľovi dobre známa.

24. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby, t. j. musí existovať uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia, a materiálne predpoklady väzby, t. j. musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a že sa obvinený trestného činu dopustil. Zároveň musí existovať (trvať) niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 Trestného poriadku (III. ÚS 417/2011).

25. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu (a príslušnej časti odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia okresného súdu, na ktorého dôvody poukazuje a stotožňuje sa s nimi aj krajský súd, pozn.) konštatuje, že úvahy sťažovateľa o porušení jeho základných práv v dôsledku údajnej neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu v súvislosti s hodnotením dôkaznej situácie týmto súdom vníma ústavný súd ako tendenčné. Ústavný súd v tejto súvislosti predovšetkým zdôrazňuje, že vo vzťahu k odôvodnenosti podozrenia pri vznesení obvinenia vo svojej judikatúre opakovane uviedol, že pri rozhodovaní o väzbe postačuje dostatočne preukázať podozrenie, že obvinený spáchal skutok, ktorým naplnil znaky skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Dôvodné podozrenie teda predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho dôvodnosť závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu (Fox, Cambell a Hartley c. Veľká Británia z 30. 8. 1990). V tejto súvislosti je, naopak, potrebné zdôrazniť, že až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor na dokazovanie v prípravnom konaní, v dôsledku čoho sa dôvodnosť vzneseného obvinenia postupne „odkrýva“ (t. j. buď potvrdzuje, alebo vyvracia) práve dokazovaním tak, ako to vyplýva aj z komentovaného znenia dohovoru: „*Skutečnosti, ktoré*

vyvolaly podezrení, nemusejí být téhož stupně jako ty, které jsou nutné k odůvodnění odsouzení nebo byť jen ke vznesení obvinění [viz Murray proti Spojenému království, rozsudek velkého senátu, 28. 10. 1994, č. 14310/88, § 55, srov. též Khodorkovskiy proti Rusku, rozsudek, 31. 5. 2011, č. 5829/04, § 189]... skutečnosti, na nichž se podezření zakládá, však nemohou být stejné úrovně jako skutečnosti potřebné k odůvodnění odsouzení, nebo i k podání obžaloby, což je předmětem až další fáze trestního řízení [Krejčíř proti České republice, rozsudek, 26. 3. 2009, č. 39298/04 a č. 8723/05, § 75]“ (KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 514.). Samotné důvody väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku rátajú s existenciou takéhoto dokazovania počas prípravného konania (m. m. IV. ÚS 383/04, IV. ÚS 217/2013).

25.1. Ako pritom z ústavnej sťažnosti sťažovateľa a jej príloh vyplýva, v predmetnej veci sa v priebehu prípravného konania pôvodné dôvodné podozrenie zo spáchania stíhaného obzvlášť závažného zločinu sťažovateľom nerozptýlilo, ale, práve naopak, posilnilo, keďže 23. septembra 2021 bola na sťažovateľa podaná obžaloba.

25.2. Nadväzujúc na už uvedené, ústavný súd poukazuje na to, že pri skúmaní postupov všeobecných súdov rozhodujúcich o zákonnosti väzby nie je jeho úlohou, aby posudzoval smer vedenia vyšetrovania alebo sa zaoberal vhodnosťou a opodstatnenosťou získavaných dôkazov, ktoré podľa názoru orgánov činných v trestnom konaní a následne aj všeobecných súdov sú významným prostriedkom na odôvodnenie ďalšieho trvania väzby sťažovateľa. Úloha ústavného súdu spočíva v zistení, či skutkové a právne závery všeobecných súdov obstoja z hľadiska dodržania záruk podľa čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru.

25.3. Ústavný súd poukazuje aj na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane judikuje, že pri rozhodovaní o väzbe obvineného sa nerozhoduje o jeho vine, resp. nevine, ale sa posudzuje len to, či sú v danom štádiu trestného konania vo vzťahu k osobe obvineného zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujúce podozrenie zo spáchania skutku vyšetrovaného trestného činu, keď hĺbkové hodnotenie dôkazov je vyhradené rozhodovaniu vo veci samej a nasleduje zásadne po ukončení dokazovania (pozri napr. II. ÚS 259/2019, II. ÚS 112/2020).

26. V súvislosti so sťažovateľom namietaným svedectvom spolupracujúceho obvineného ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej prezentoval svoje postoje k uvedenému inštitútu využívanému v trestnom konaní, ktorý býva obhajobou v konkrétnych trestných konaniach veľmi intenzívne napádaný. V Trestnom poriadku zákonodarca v záujme postihnutia závažných foriem trestnej činnosti, pri ktorej je jej objasňovanie „zvonku“ veľmi sťažené, v niektorých prípadoch takmer nemožné, stanovil ako legitímny cieľ záujem spoločnosti na vyšetrení takejto trestnej činnosti, pričom tento povýšil nad záujem potrestať jedného z jej „menej aktívnych“ aktérov, ktorý orgánom činným v trestnom konaní a súdom poskytne pri plnení danej úlohy nezanedbateľnú súčinnosť (pozri napr. III. ÚS 665/2016, III. ÚS 708/2016, III. ÚS 11/2019). Judikatúra ESĽP v otázke tzv. korunných svedkov poskytujúcich pomoc pri odhaľovaní trestnej činnosti výmenou za beztrestnosť alebo iné výhody upozornila na potrebu osobitnej obozretnosti pri použití takýchto výpovedí, súčasne však ESĽP v tomto kontexte konštatoval, že skutočnosť použitia výpovede podozrivého, ktorý bol zbavený obvinenia, nie je ešte sama osebe dôvodom na vyslovenie porušenia práva na spravodlivé súdne konanie (pozri rozhodnutie ESĽP vo veci

Atanasov proti Bulharsku z 3. 3. 2009, č. 20309/02), a to dokonca ani v takých prípadoch, keď je odsúdenie páchatel'a založené v určujúcej miere práve na výpovedi takéhoto svedka (pozri napr. rozhodnutia ESLP vo veciach Cornelis proti Holandsku z 25. 5. 2004, č. 994/03; Lorsé proti Holandsku z 27. 1. 2004, č. 44484/98; Verhoek proti Holandsku z 27. 1. 2004, č. 54445/00).

26.1. V záujme zaistenia spravodlivosti konania je však prirodzenou požiadavkou adresovanou konajúcemu súdu dôkladná analýza vierohodnosti týchto výpovedí. Je teda zrejmé, že postup orgánov činných v trestnom konaní a následne konajúcich súdov, ktoré využijú zákonodarcom ukotvený, a teda úplne legálny inštitút spolupracujúceho svedka, nemožno považovať *a priori* za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa konajúce súdy s pomocou takýchto výpovedí dopracovali. Tak, ako to z judikatúry ESLP, ale napokon aj z relevantných ustanovení Trestného poriadku (zásada náležitého zistenia skutkového stavu a zásada voľného hodnotenia dôkazov) vyplýva, v záujme vylúčenia potenciálneho nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí je povinnosťou súdu vykonať dôslednú previerku hodnovernosti, a teda kvality takto podaných svedectiev, ktorej prípadné zanedbanie by mohlo signalizovať porušenie garancií spravodlivého procesu (pozri napr. III. ÚS 665/2016, III. ÚS 708/2016, III. ÚS 11/2019, II. ÚS 112/2020). Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd zároveň pripomína, že každý obvinený má na výber, či bude alebo nebude spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní, či sa prizná alebo neprizná k spáchaniu vyšetrovanej trestnej činnosti, a tiež má na výber, či bude napomáhať pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Ak sa obvinený rozhodne pre priznanie, napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti a pre spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní alebo so súdom, ide o celkom zákonný postup súladný s § 36 Trestného zákona, ktorý nemožno obvinenému právom vyčítať. Každý obvinený je poučený aj podľa § 345 Trestného zákona o krivom obvinení. Každý svedok je poučovaný aj podľa § 130 ods. 1, 2 Trestného poriadku aj podľa § 345 a § 346 Trestného zákona a navyše každý svedok následne na príslušnom súde vypovedá pod prisahou. Ak sa svedok rozhodne po zákonomnom poučení vypovedať tak, že usvedčuje seba, ako aj ďalšie osoby zo spáchania trestnej činnosti, tak ani v prípade „sebausvedčovania“ nie je namieste takýto postup svedkovi vyčítať, pretože svedok postupuje v súlade s možnosťami danými mu zákonom. Na spochybnenie svedka preto nestačí len popierať jeho tvrdenia, ale je potrebné svedka usvedčiť z klamstva, z vedome nepravdivej svedeckej výpovede.

27. K dôvodu tzv. útekovvej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku u sťažovateľa ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu (a príslušnej časti odôvodnenia prvostupňového uznesenia okresného súdu, na ktorého dôvody poukazuje a stotožňuje sa s nimi krajský súd, pozn.) konštatuje, že z odôvodnení rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu vo vzťahu k dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcimi súdmi s dôsledkom porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy. Okresný súd i krajský súd konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali a ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov podporených vykonaným dokazovaním, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

28. K dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u sťažovateľa krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na charakter trestnej činnosti, ktorú mal sťažovateľ páchať, predovšetkým na jej rozsiahlosť – páchanie trestnej činnosti vo viacerých štátoch. Krajský súd poukázal aj na možnú obnovu kontaktov sťažovateľa v zahraničí a pokračovanie v páchaní trestnej činnosti v prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu.

28.1. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že preventívna väzba podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku musí byť odôvodnená konkrétnymi skutočnosťami, pričom druh, charakter, rozsah či závažnosť trestnej činnosti nemôžu byť samy osebe dôvodom preventívnej väzby (III. ÚS 90/2022, III. ÚS 33/2021, bod 47, II. ÚS 792/2014). V kontexte uvedeného ústavný súd konštatuje, že namiesto toho, aby krajský súd svoju reálnu obavu z pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľom striktnejšie a dôslednejšie rozviedol, znenie odôvodnenia v tejto časti napadnutého uznesenia skôr zameralo na charakter trestnej činnosti, čo môže vyvolávať úvahu o prekročení rámca postačujúceho na účely odôvodnenia väzobného stíhania pri väzobnom dôvode podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ústavný súd preto konštatuje, že odôvodnenie krajského súdu vo vzťahu k preventívnej väzbe sťažovateľa je „na hrane“ arbitrárnosti (III. ÚS 90/2022).

28.2. Uvedený kritický záver ústavného súdu k odôvodneniu preventívnej väzby zo strany krajského súdu však nemá dopad na výsledné rozhodnutie, keďže podľa ustálenej praxe ústavného súdu v prípade, ak existuje čo i len jeden zákonný dôvod väzby, väzba je zákonná a ústavná, ak takýto dôvod všeobecný súd aplikoval (IV. ÚS 383/04, III. ÚS 892/2016, I. ÚS 126/2020, III. ÚS 90/2022).

29. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že konajúce súdy nedostatočne odôvodnili záver o nemožnosti nahradenia jeho väzby, ústavný súd konštatuje, že skutočnosti, ktoré konajúce súdy prezentovali ako dôvody vylučujúce možnosť nahradenia väzby sťažovateľa miernejším opatrením, sa nejavia ústavnému súdu ako vágne a nepresvedčivé, práve naopak, hodnotí ich ako dostatočne konkrétne a zároveň výpovedné.

30. Sťažovateľ taktiež namietal, že jeho súdna väzba je nezákonná, keďže je založená na rozhodnutí o predĺžení väzby, ktoré bolo prijaté sudkyňou pre prípravné konanie, ktorá mala byť z rozhodovania o predĺžení väzby sťažovateľa vylúčená.

30.1. Príslušnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu nemožno v rámci námietok sťažovateľa považovať za nedostatočnú. Krajský súd totiž v napadnutom uznesení v tejto súvislosti poukázal na podstatný obsah svojho predchádzajúceho rozhodnutia (uznesenie krajského súdu č. k. 1 Tpo 29/2021 z 11. mája 2021, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu o predĺžení väzby), v ktorom už poskytol dostatočnú odpoveď na túto sťažovateľom prednesenú námietku zaujatosti sudkyne pre prípravné konanie rozhodujúcej o predĺžení väzby sťažovateľa. Ústavný súd zároveň konštatuje, že uznesenie krajského súdu č. k. 1 Tpo 29/2021 z 11. mája 2021, na ktoré krajský súd poukázal v napadnutom uznesení, bolo na základe predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa podrobené aj ústavnému prieskumu v konaní vedenom na ústavnom súde pod sp. zn. I. ÚS 364/2021, pričom ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 364/2021 zo 6. septembra 2021 túto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

31. Sťažovateľ napokon namietal, že v prvom stupni o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu rozhodoval nezákonne zložený senát okresného súdu, keďže prísediaci v tomto senáte boli predsedom senátu vybraní netransparentne. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa touto námietkou sťažovateľa v napadnutom uznesení zaoberal, pričom poukázal na rozvrh práce okresného súdu a dospel k záveru, že okresný súd postupoval v súlade s ním.

31.1. Trestná vec sťažovateľa sa v čase podania predmetnej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu už nenachádzala v prípravnom konaní, ale v konaní súdnom. O žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu teda v prvom stupni nerozhodoval sudca pre prípravné konanie okresného súdu, ktorému by bolo rozhodovanie o tejto žiadosti sťažovateľa pridelené na základe rozvrhu práce okresného súdu, ale v zmysle Trestného poriadku o tejto žiadosti sťažovateľa *ex lege* v prvom stupni rozhodoval senát okresného súdu, ktorému bolo na rozhodovanie pridelené rozhodovanie v samotnom merite trestnej veci (t. j. o vine a treste) sťažovateľa. V tejto súvislosti možno konštatovať, že v prípade, ak sa trestná vec nachádza v súdnom konaní (ako to je aj v prípade sťažovateľa), tak príslušnosť senátu prvostupňového súdu na rozhodovanie aj o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu je „len“ subsidiárna, resp. odvodená od jeho primárnej právomoci na rozhodovanie v samotnom merite trestnej veci. Z uvedeného vyplýva, že z hľadiska posudzovania možného porušenia práva na zákonného sudcu pri prvostupňovom rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, je rozhodujúcou otázkou, či o takejto žiadosti v prvom stupni rozhodoval ten senát okresného súdu, ktorému bolo pridelené rozhodovanie v samotnom merite trestnej veci, pričom prípadné námietky k zákonnosti zloženia tohto senátu je potrebné uplatniť v rámci konania o merite trestnej veci. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je pritom zrejmé, že o predmetnej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu rozhodoval v prvom stupni senát okresného súdu, ktorému bolo pridelené rozhodovanie v samotnom merite trestnej veci sťažovateľa, a preto je zjavne neopodstatnená sťažovateľova námietka, v zmysle ktorej malo pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu dôjsť k porušeniu jeho práva na zákonného sudcu.

31.2. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti na podporu svojho tvrdenia o nezákonnom zložení senátu prvostupňového súdu argumentuje nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 287/2020 z 28. januára 2021, ústavný súd konštatuje, že označené rozhodnutie ústavného súdu nie je aplikovateľné na skutkovú situáciu sťažovateľa. Totiž v prípade sťažovateľa, ktorého sa týkal označený nález ústavného súdu, bolo (v rámci prípravného konania) namietané zloženie senátu druhostupňového (sťažnostného) súdu, ktorému bolo podľa rozvrhu práce pridelené rozhodovanie o sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu o väzbe. Na rozdiel od toho sťažovateľ (už v rámci súdneho konania) namieta zloženie senátu prvostupňového súdu, ktorému bolo podľa rozvrhu práce pridelené rozhodovanie v merite trestnej veci sťažovateľa a jeho príslušnosť na rozhodovanie o väzbe preto už nebola založená rozvrhom práce, ale vyplývala priamo z Trestného poriadku. V dôsledku uvedeného v prípade sťažovateľa, ktorého sa týkal označený nález ústavného súdu, prichádzalo v rámci ústavného prieskumu do úvahy aj posudzovanie otázky transparentnosti samotného kreovania senátu nadriadeného (sťažnostného) súdu, ktorý rozhodoval o sťažnosti proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu, kým v prípade sťažovateľa prichádzalo v rámci ústavného prieskumu do úvahy „len“ posudzovanie otázky, či o jeho väzbe v prvom stupni

rozhodoval ten senát okresného súdu, ktorému bolo pridelené rozhodovanie v samotnom merite trestnej veci.

31.3. Nad rámec uvedeného ústavný súd dopĺňa, že sťažovateľom tvrdená nezákonnosť (z dôvodu namietanej absencie transparentnosti pri výbere prísediacich predsedom senátu) zloženia senátu prvostupňového súdu rozhodujúceho v samotnom merite veci môže byť predmetom prípadného odvolacieho a dovolacieho konania v jeho trestnej veci (jej merite).

31.4. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd pre úplnosť poukazuje aj na skutočnosť, že najneskôr od 4. októbra 2021, keď senát okresného súdu (ktorého nezákonné zloženie sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namieta) rozhodoval o väzbe sťažovateľa po podaní obžaloby podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku (pričom uznesením č. k. 3 Tk 2/2021 zo 4. októbra 2021 rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe), bolo sťažovateľovi známe namietané zloženie senátu okresného súdu. Z uvedeného tak vyplýva, že sťažovateľ ústavnou sťažnosťou (doručenou ústavnému súdu 4. februára 2022) namieta porušenie svojho práva na zákonného sudcu (ku ktorému podľa názoru sťažovateľa malo dôjsť netransparentným výberom prísediacich predsedom senátu okresného súdu) zjavne až po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti plynúcej od okamihu, keď sa o tomto tvrdenom zásahu zo strany predsedu senátu do svojho práva na zákonného sudcu mohol dozvedieť. Uvedené by preto vo vzťahu k tejto námietke opodstatňovalo odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti aj ako oneskorene podanej.

32. Ústavný súd na základe uvedených skutočností a dôvodov, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

33. Ústavný súd sa osobitne vysporiadal aj so sťažovateľom formulovanou námietkou porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu v kontexte argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti. Článok 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby pozbavenie osobnej slobody bolo zákonné a v súlade s konaním ustanoveným zákonom, pričom dohovor tu priamo odkazuje na vnútroštátne právo a upravuje povinnosť dodržiavať hmotné aj procesné právne normy, a taktiež povinnosť, aby každé pozbavenie osobnej slobody zároveň bolo v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (k tomu pozri okrem judikatúry EŠLP uvedenej v bode 27 aj *Bozano v. Francúzsko*, č. 9990/82, rozsudok EŠLP z 18. 12. 1986, bod 54; *Benham v. Veľká Británia*, č. 19380/92, rozsudok Veľkej komory EŠLP z 10. 6. 1996, bod 40; z novšej judikatúry *Stanev v. Bulharsko*, č. 36760/06, rozsudok Veľkej komory EŠLP zo 17. 1. 2012, bod 143; *L. M. v. Slovinsko*, č. 32863/05, rozsudok EŠLP z 12. 6. 2014, bod 121).

34. Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa o porušení jeho práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru konštatuje, že ústavnou sťažnosťou bolo napadnuté uznesenie krajského súdu o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa. Článok 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sa však *ratione materiae* vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o uvalení väzby).

35. Pretože neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

36. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu